

švábí

JO NESBØ

≡ KNIHA ZLIN

FLEET

Jo Nesbø

Švábi

švábí JO NESBØ

This translation has been published with the financial support of NORLA.

Copyright © Jo Nesbø 1998

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Kateřina Krištůfková 2013

ISBN 978-80-7473-084-9

ISBN 978-80-87497-69-2 (PDF)

Jistá fáma kolující norskou komunitou v Thajsku tvrdí, že norský velvyslanec, který zahynul na začátku šedesátých let při autonehodě v Bangkoku, byl ve skutečnosti za velice záhadných okolností zavražděn. Tuto fámu nelze na ministerstvu zahraničních věcí ověřit a tělo bylo zpopelněno již následujícího dne, aniž bylo provedeno oficiální ohledání.

Žádné osoby ani události v této knize neodpovídají skutečným osobám či událostem. Na to je realita příliš málo věrohodná.

Bangkok, 23. února 1998

Kapitola 1

Na semaforu naskočila zelená. Řev aut, motorek a tuk-tuků zesílil natolik, až Dim zahlédla, jak se roztřáslý okenní tabulky v Robertson Department Store. Pak se vozidla rozjela a výkladní skříň s dlouhými červenými hedvábnými šaty zmizela ve tmě za nimi.

Seděla v taxíku. Ne v přeplněném autobuse nebo ve zrezivělem tuk-tuku, nýbrž v taxíku s klimatizací a se šoférem, který drží pus. Položila si hlavu na opěrku, snažila se vychutnávat si to. Žádný problém. Kolem se prosmykl moped, dívka objímající zezadu řidiče v červeném tričku a s helmou se sklápěcím hledím jim věnovala prázdný pohled. Pořádně se drž, pomyslela si Dim.

Na Rama IV se taxikář zařadil za nákladní automobil, který vyplivoval tak hustý černý dieselový kouř, že nebyla vidět registrační značka vozu. Exhalace byly po průchodu klimatizací zchlazené a téměř bez zápachu. Ovšem jenom téměř. Dim diskrétně zamávala rukou, aby naznačila, co si o tom myslí, řidič mrkl do zpětného zrcátka a přejel jinam. Žádný problém.

Nebývalo to vždycky takové. V hospodářství, kde Dim vyrostla, jich bylo šest dívek. Podle otce šest navíc. Když bylo Dim sedm, stáli všichni na cestě ve žlutém prachu a mávali nejstarší sestře odjíždějící na káře po okresní silnici podél hnědého kanálu. Sestra dostala na cestu čisté oblečení, jízdenku na vlak do Bangkoku plus adresu v Patpongu napsanou na rubu vizitky. Brečela jako želva, ačkoli Dim jí mávala tak zuřivě, až měla dojem, že jí snad ruka upadne. Matka hladila Dim po vlasech, vysvětlovala jí, že to není lehké, ale tak hrozné

to také není. Sestra přinejmenším nebude muset jezdit od statku ke statku coby *kwai*, jako to dělávala matka, než se provdala. Navíc miss Wong slíbila, že na ni dohlédne. Otec kýval, vyplivoval mezerami v černých zubech betel a dodal, že *farangové* v barech dobře platí za čerstvé zboží.

Dim nechápala to s tou *kwai*, nechtěla se však vyptávat. Samozřejmě věděla, že *kwai* je býk. Její rodina, podobně jako většina rodin z okolních hospodářství, si nemohla dovolit mít vlastního býka, proto si na dobu, kdy se měla orat rýžová políčka, najímala některého z „putovních“ býků. Až později se dozvěděla, že dívka, která s putovním býkem chodí, se nazývá také *kwai* a že její služby jsou součástí pronájmu. Taková byla tradice a dívka, pokud měla štěstí, natrefila na sedláka, který ji chtěl, ještě než přiliš zestárla.

Když bylo Dim patnáct, zavolal jednoho dne otec její jméno. Brodil se k ní přitom rýžovým polem, slunce v zádech a klobouk v ruce. Neodpověděla okamžitě, napřímila se však, dobře se rozhlédla po zelených stráních kolem maličkého hospodářství, zavřela oči, naslouchala zvuku trubače agami v listí a nasávala vůni eukalyptů a gumovníků. Věděla, že nyní je na řadě ona.

V prvním roce bydlela v jedné místnosti společně se třemi dalšími dívkami. Sdílela s nimi všechno: postel, jídlo i oblečení. Zvláště to poslední bylo důležité, protože bez pěkného oblečení se nedali získat nejlepší zákazníci. Naučila se tančit, naučila se usmívat, naučila se rozlišovat, kdo si chce kupovat jenom pití a kdo si chce kupovat sex. Otec předem dohodl s miss Wong, že peníze se budou posílat domů, takže z výdělku toho během prvních let moc neviděla, avšak miss Wong byla spokojená a postupně Dim stále více stranila.

Miss Wong měla ke spokojenosti důvod. Dim pracovala tvrdě a zákazníci si kupovali drinky. Miss Wong

mohla být ráda, že u ní Dim nadále zůstává, protože několikrát už to bylo jen tak tak. Jednou se s Dim chtěl oženit jistý Japonec, avšak couvl, když si mu řekla o peníze na letenku. Jeden Američan ji vzal do Phúke-tu, odložil návrat domů a koupil jí diamantový prsten. Den po jeho odjezdu se sesypala.

Někteří platili mizerně a posílali ji do hajzlu, jestliže si stěžovala, ostatní žalovali miss Wong, pokud jim nechtěla splnit to, co po ní žádali. Necháпали, že jakmile ji u baru „vykoupí“, má už miss Wong svůj podíl v kapse a Dim je svou vlastní paní. Svou vlastní paní. Myslela na červené šaty ve výkladní skříni. Matka měla pravdu – není to snadné, ale tak hrozné to také není.

Dim si dokázala udržet nevinný úsměv a veselý smích. To se jim líbilo. Možná právě proto dostala nabídku na práci, kterou Wang Li inzeroval v *Thai Rath* pod značkou G. R. O. neboli *Guest Relation Officer*. Wang Li byl malý Číňan velmi tmavé pleti, který provozoval motel ve vzdálenější části Thanon Sukhumvit, a jeho zákazníci tvořili povětšinou cizinci se specifickými přáními, avšak ne natolik specifickými, aby je Dim nedokázala uspokojit. Popravdě řečeno jí tahle práce vyhovovala lépe než věčné tančení v baru. Navíc Wang Li dobře platil. Jedinou nevýhodou bylo, že cesta do motelu z jejího bytu v Banglamphu trvala tak dlouho.

Ten zatracený provoz! Fronta vozidel se nehýbala a Dim taxikáři řekla, že si vystoupí, ačkoli to znamenalo, že bude muset přeběhnout šest pruhů, aby se dostala do motelu na opačné straně silnice. Jakmile opustila taxík, vzduch ji objal jako teplý, vlhký ručník. Vyhlížela mezeru mezi vozy a přitom si přidržovala ruku před ústy, přestože jí bylo jasné, že to nepomůže, v Bangko-ku se prostě vzduch dýchat nedá. Přinejmenším však necítila zápach.

Proklouzla mezi vozidly, musela uskočit před pick-upem s korbou plně obsazenou pískajícími chlapci, jedna zběsilá toyota jí málem přejela paty, ale pak už byla na druhé straně.

Vstoupila do prázdné recepce. Wang Li vzhlédl.

„Klidný večer?“ zeptala se.

Nevraživě přikývl. V posledním roce bývalo klidných večerů příliš.

„Jedla jsi?“

„Ano,“ zalhala. Wang Li to myslel dobře, Dim však neměla chuť na rozvařené nudle, které připravoval v zadní místnosti.

„Budeš muset chvíli čekat,“ informoval ji. „*Farang* se chce nejdřív vyspat, zavolá, až bude připravený.“

Povzdechla si.

„Víš dobře, Wangu, že se musím vrátit zpátky do baru do půlnoci.“

Pohlédl na hodinky.

„Dej mu hodinu.“

Pokrčila rameny a posadila se. Před rokem by ji možná za takovéhle řeči vyhodil, nyní však zoufale potřeboval alespoň nějaký výdělek. Dim by samozřejmě mohla vypadnout, jenže pak by byla celá ta dlouhá cesta zbytečná. Navíc Wangovi leccos dlužila, nebyl nejhorší pasák, pro jakého kdy pracovala.

Poté, co típla třetí cigaretu, si vypláchla ústa Wangovým hořkým čínským čajem a vstala, aby si naposledy v zrcadle nad recepčním pultem překontrolovala nalíčení.

„Půjdu ho vzbudit,“ prohlásila.

„Hm. Máš brusle?“

Zvedla kabelu.

Kráčela přes otevřené prázdné prostranství před nízkoúhodnou budovou s pokoji a její podpatky skřípaly po šter-

ku. Pokoj 120 se nacházel úplně vzadu, neviděla před ním žádné auto, ale v okně se svítilo. Tak už je možná vzhůru. Slabý vánek jí nadzdvihl krátkou sukničku, nijak ji ovšem neochladil. Stýskalo se jí po monzunu, po dešti. Stejně tak jako se jí po několika týdnech záplav, rozbahněných ulic a komárů v prádle stýskalo po suchých, bezvětrných měsících.

Lehce zatukala na dveře a nasadila plachý úsměv. Na špičce jazyka už měla připravenou otázku *What's your name?*. Na tukání nikdo neodpověděl. Zaklepala ještě jednou a podívala se na hodinky. Určitě by dokázala ty šaty usmlouvat o pár stovek bahtů, ačkoli je to u Robertsona. Zmáčkla kliku a ke svému překvapení zjistila, že dveře jsou otevřené.

Ležel v posteli na břiše a ji ze všeho nejdřív napadlo, že spí. Pak však zahlédla odlesk modrého skla ve stěnce nože trčícího z jasně žlutého saka. Těžko říct, jaká myšlenka jí prolétla hlavou jako první, jednou z nich však v každém případě byla ta, že cesta z Banglamphu byla přece jenom zbytečná. Potom se jí konečně podařilo rozvibrovat hlasivky. Její výkřik ovšem přehlušil troubící klakson kamionu, který se musel vyhnout nepozornému tuk-tuku na Thanon Sukhumvit.

Kapitola 2

„Národní divadlo,“ ohlásil nosový a ospalý hlas z reproduktorů, než se dveře tramvaje rozlétly a Dagfinn Torhus vystoupil do syrového, studeného a stále ještě šedivého zimního rána. Vzduch ho štípal do čerstvě oholených tváří a v záři chabého osloského neonového osvětlení viděl, jak mu od úst stoupá pára.

Byl první lednový týden a Dagfinn Torhus věděl, že s postupující zimou se počasí zlepší, že fjord zamrzne a vzduch bude sušší. Vydal se vzhůru po Drammenské ulici k ministerstvu zahraničních věcí. Kolem něj projelo několik osamělých taxíků, jinak byly ulice téměř prázdné. Však také hodiny na budově pojišťovací společnosti Gjensidige, které před ním zářily červeně na černém zimním nebi, ukazovaly teprve šest.

Přede dveřmi vytáhl vstupní kartu. „Pozice: ředitel odboru“ stálo nad fotografií, na které byl o deset let mladší a zíral do aparátu s vysunutou bradou a cílevědomým pohledem přes skla brýlí s ocelovými obroučkami. Protáhl kartičku čtečkou, naťukal kód a odsunul těžké skleněné dveře budovy Victoria Terrasse.

Když sem coby pětadvacetiletý před takřka třiceti lety přišel, nedaly se všechny dveře otevřít stejně snadno. Na Diplomatické akademii, v aspirantském kurzu ministerstva zahraničí, se nedokázal příliš začlenit do kolektivu kvůli svému širokému østerdalskému dialektu a „vidláckému chování“, jak poukázal jeden z mnoha kluků v ročníku pocházejících z Bærumu, okresu s nejvyšší průměrnou výší platů a vzdělanosti v zemi. Ostatní aspiranti byli politologové, ekono-

vé a právníci a jejich rodiče byli akademici, politici nebo sami náleželi ke „šlechtě“ na ministerstvu, mezi níž se nováčci toužili také zařadit. Dagfinn Torhus byl synem sedláka a měl diplom z Vysoké zemědělské školy v Åsu. Ne že by ho to nějak výrazně trápilo, věděl však, že pro další kariérní postup jsou důležité správné konexe. Svou snahu naučit se sociální kódy proto doplňoval velice tvrdou prací. Bez ohledu na společenské rozdíly měli všichni aspiranti společné pouze nejasné představy o svém budoucím směřování v životě. Věděli jediné – že se musejí držet jediného směru: vzhůru.

Dagfinn Torhus vzdychl a pokývl pracovníkovi bezpečnostní agentury, který mu přisunul pod skleněnou přepážkou noviny a obálku.

„Už tu někdo...?“

Strážný zavrtěl hlavou.

„Jste tu jako obvykle první, pane Torhusi. Ta obálka je z odboru centrálních systémů a technologií, dodali ji dneska v noci.“

Dagfinn Torhus ve výtahu, který ho vyvážel vzhůru budovou, sledoval, jak se rozsvěčují a zhasínají jednotlivé číslice. Kdysi ho napadla myšlenka, že každé patro symbolizuje určité období jeho kariéry, a každé ráno si ji tedy promítal.

Přízemí představovalo první dva roky v kurzu základní diplomatické přípravy na Diplomatické akademii, ty dlouhé nezávazné diskuze o politice a historii a hodiny francouzštiny, jimiž se protrpěl.

První poschodí, to byl personální odbor. Na první dva roky byl vyslán do Canberry, potom na tři roky do Mexika. Celkem pěkná města, ano, nemohl si stěžovat. Sice jako svou preferenci uvedl Londýn a New York, jenže to byla prestižní místa, o která se ucházeli

i všichni ostatní, a proto se rozhodl, že není nutné považovat to za porážku.

Ve druhém patře se vrátil zpátky do Norska, bez štědrých diet a příspěvků na bydlení, které mu předtím umožňovaly žít v jistém nadbytku. Potkal Berit, ta otěhotněla, a když bylo načase začít usilovat o vyslání na další zastupitelský úřad, byl na cestě už druhý potomek. Berit pocházela ze stejného kraje jako on sám a denně si telefonovala s matkou. Rozhodl se, že chvíli počká, a místo toho pracoval jako šílený, psal sáhodlouhé rozборы o bilaterálním obchodu s rozvojovými zeměmi, sepisoval projevy ministrovi zahraničí a ve vyšších patrech sklízel uznání. V žádném jiném státním úřadě není konkurence natolik vyhraněná jako právě v zahraničních službách, kde je hierarchie tak očividná. Dagfinn Torhus chodil každý den do kanceláře jako voják na frontu, klopil hlavu a nechával si otevřená zadní vrátka, avšak uměl pěkně vystrčit růžky, jestliže se mu naskytla příležitost někoho si podat. Dostalo se mu několika poplácání po rameni, věděl, že „si ho všimli“, a snažil se Berit vysvětlit, že by pravděpodobně mohl dostat Paříž nebo Londýn, avšak ona se poprvé v jejich doposud nedramatickém manželství postavila na zadní. Vzdal se.

Pak přišlo třetí patro a další rozборы, funkce tajemníka a zvýšení platu, než se jen tak na otočku dostal do personální rady v jedničce.

Získat práci v personální radě bylo mimochodem na ministerstvu zahraničí něčím zvláštním, zpravidla to býval signál, že cesta vzhůru je otevřená. Něco se však přihodilo. Ve spolupráci s personálním odborem rada navrhovala žadatele na různé zahraniční posty a tato práce přímo ovlivňovala kariéru ostatních. Možná napsal své jméno na špatný zastupitelský úřad, ukázal palec dolů člověku, který se nakonec přece jen prosadil

a nyní sedí kdesi nad ním a tahá za neviditelné nitky, jež řídí život Dagfinna Torhuse i ostatních na ministerstvu.

Protože ambice se téměř nepozorovaně vytratily, uviděl náhle jednoho rána v zrcadle v koupelně „pěkně usazeného“ ředitele odboru, průměrně vlivného byrokrata, který už nikdy nedokáže postoupit do čtvrtého poschodí, neboť do penze mu zbývá necelých deset let. Pokud by tedy samozřejmě neudělal nějaký pozoruhodný čin. Ovšem nevýhodou tohoto typu činů bylo to, že někdy vedly k povýšení a jindy k vyhazovu.

Přesto pokračoval v práci stejně jako předtím, snažil se být o koňskou délku před ostatními. Každé ráno chodíval do kanceláře jako první, aby si mohl v klidu pročíst noviny a faxové zprávy a mít už připravené závěry, zatímco si ostatní budou na ranních poradách teprve vytírat z očí ospalky. Jako by mu snaživost přešla do krve.

Odemkl dveře své kanceláře, a než rozsvítil, na okamžik zaváhal. I tohle zaváhání mělo svůj důvod – příběh o čelové svítelně. Bohužel ta historka pronikla na veřejnost a Dagfinn Torhus věděl, že se na ministerstvu traduje. Před mnoha lety pobýval tehdejší velvyslanec v USA určitou dobu v Oslu a jednoho rána velice časně zavolał Dagfinnu Torhusovi a zeptal se ho, co si myslí o nočních prohlášeních prezidenta Cartera. Torhus právě vešel do kanceláře, ještě neměl přečtené noviny ani faxy a zůstal mu dlužen odpověď. To mu samozřejmě otráвило den. A mělo být ještě hůř. Následujícího rána mu velvyslanec zavolał ve chvíli, kdy si rozložil noviny, a zeptal se ho, jak noční události ovlivní situaci na Středním východě. Dalšího rána se opakovalo něco podobného. Dagfinn Torhus vždy vykoktal nicneříkající odpověď plnou obecných frází, obtěžkanou nedostatkem informací.

Začal chodit do práce ještě dříve, avšak velvyslanec měl snad nějaký šestý smysl, protože každého rána Dagfinnu Torhusovi zazvonil telefon ve chvíli, kdy usedl v kanceláři na židli.

Až v okamžiku, kdy se náhodou dozvěděl, že velvyslanec bydlí v hotýlku Aker přímo naproti budově ministerstva zahraničí, pochopil souvislosti. Velvyslanec, který sám s oblibou vstával brzy, si samozřejmě všiml, že v Torhusově kanceláři se rozsvěcí dříve než v kancelářích ostatních, a trochu si z puntičkářského zaměstnání vystřelil. Torhus si došel koupit čelovou svítilnu a následujícího rána si nejprve přečetl všechny noviny a faxové zprávy a teprve poté v kanceláři rozsvítil. Tak pokračoval téměř tři týdny, dokud to velvyslanec nevzdal.

Právě v této chvíli však byl Dagfinnu Torhusovi vtipný velvyslanec ukradený. Torhus otevřel obálku z odboru centrálních systémů a technologií a na dešifrované kopii listu z kryptovaného faxu s razítkem PŘÍSNĚ TAJNÉ si přečetl zprávu, kvůli níž si kávou polil poznámky rozeté po celém psacím stole. Stručný text ponechával značný prostor pro fantazii, avšak podstata byla přibližně následující: Norský velvyslanec v Thajsku Atle Molnes byl nalezen v jednom bangkokém nevěstinci s nožem v zádech.

Torhus si tu zprávu přečetl ještě jednou a teprve pak ji odložil.

Atle Molnes, někdejší člen Křesťanské demokratické strany, bývalý předseda finančního výboru parlamentu, byl nyní bývalý i ve všech ostatních ohledech. Ta zpráva byla natolik neuvěřitelná, že Dagfinn Torhus mimoděk pohlédl směrem k hotelu Aker, aby se ujistil, že se za záclonami nic nehýbe. Odesilatelem bylo se vši pravděpodobností norské velvyslanectví v Bangkoku. Dagfinn Torhus zaklel. Proč se tohle muselo stát právě teď, prá-

vě v Bangkoku? Má nejdřív zpravit Askildsena? Ne, ten se to dozví včas. Torhus vrhl pohled na hodinky a zvedl sluchátko, aby zavolal ministrovi zahraničí.

Bjarne Møller opatrně zaklepal na dveře a otevřel. Hlasy v zasedací místnosti umlkly a obličeje se otočily k němu.

„Tohle je Bjarne Møller, šéf oddělení vražd kriminální policie,“ představila Møllera vrchní policejní náčelnice a naznačila mu, že se má posadit.

„A tohle je státní tajemník Bjørn Askildsen z kabinetu premiéra a ředitel odboru Dagfinn Torhus z ministerstva zahraničních věcí,“ prezentovala Møllerovi přítomné muže.

Møller přikývl, přitáhl si židli a snažil se složit pod velký oválný dubový stůl své neuvěřitelně dlouhé nohy. Měl dojem, že mladou hladkou tvář Bjørna Askildsena viděl v televizi. Kabinet premiéra? Musí jít o malér obřích rozměrů.

„Jsme rádi, že jste dokázal přijít tak narychlo,“ zaráčkoval státní tajemník a prsty přitom netrpělivě bubnoval do desky stolu. „Hanne, shrň mu stručně, o čem jsme tady mluvili.“

Møllerovi zavolala vrchní policejní náčelnice před dvaceti minutami a dala mu bez bližšího vysvětlení čtvrt hodiny na to, aby dorazil na ministerstvo zahraničních věcí.

„V Bangkoku byl nalezen mrtev Atle Molnes, pravděpodobně byl zavražděn,“ spustila vrchní policejní náčelnice.

Møller zahlédl, jak ředitel odboru za brýlemi s ocelovými obroučkami obrátil oči v sloup, a když si vyposlechl zbytek příběhu, pochopil jeho reakci. Člověk patrně musí být policista, aby dokázal tvrdit, že muž, který byl nalezen s nožem v zádech zabodnutým

nalevo od páteře, jenž pronikl levou plící do srdce, byl „pravděpodobně“ zavražděn.

„V hotelovém pokoji ho našla jistá žena...”

„V bordelu,” přerušil ji muž s ocelovými obroučkami brýlí. „A našla ho kurva.”

„Mluvila jsem s jedním svým bangkokským kolegou,” pokračovala vrchní policejní náčelnice. „Je to rozumný člověk. Slíbil mi, že tu záležitost udrží chvíli pod pokličkou.”

Møller se v prvotním popudu chtěl zeptat, proč by se mělo se zveřejněním informace o vraždě čekat, častěji rychlé uveřejnění v tisku pomáhá policii získat tipy, protože lidé si ještě všechno pamatují a také stopy jsou čerstvé. Něco mu však napovídalo, že ta otázka by byla považována za velice naivní. Místo toho se zeptal, jak dlouho počítají, že se jim podaří něco takového tutlat.

„Doufejme, že dost dlouho na to, abychom zatím stihli vytvořit přijatelnou verzi celé události,” odpověděl Askildsen. „Ta momentální totiž nedostačuje.”

Ta momentální? Møller se musel pousmát. Pravdivá verze tedy byla vyhodnocena a zavržena. Protože Møller se stal vedoucím oddělení vražd relativně nedávno, byl prozatím ušetřen přílišného styku s politiky, věděl však, že čím výše se člověk ve státní správě dostane, tím horší je udržet si politiky od těla.

„Chápu, že momentální verze je nepříjemná, ale co míníte tím, že není dostačující?”

Vrchní policejní náčelnice upřela na Møllera varovný pohled. Státní tajemník se pousmál.

„Máme málo času, pane Møllere, přesto mi dovozte, abych vás bleskově zasvětil do praktické politiky. Všechno, co nyní řeknu, je samozřejmě přísně důvěrné.”

Automaticky si urovnal uzel na kravatě, Møller měl dojem, že si ten pohyb vybavuje z televizních rozhovorů.

„Takže máme poprvé v poválečné historii středovou vládu s jistou šancí na přežití. Ne proto, že by měla podporu v parlamentu, nýbrž proto, že premiér má náhodou nakročeno k tomu, stát se nejméně nepopulárním politikem v zemi.“

Vrchní policejní náčelnice a ředitel odboru se maličko pousmáli.

„Jeho obliba ovšem spočívá na základech, které jsou stejně křehké jako kapitál všech politiků: na důvěře. Nejdůležitější není být sympatický nebo charismatický, nejdůležitější je mít důvěru. Víte, proč byla Gro Harlem Brundtlandová tak populární, pane Møllere?“

Møller neměl tušení.

„Ne proto, že by byla natolik šaramantní, nýbrž proto, že lidé věřili tomu, co reprezentovala. Důvěra, to je klíčové slovo.“

Všichni kolem stolu pokyvovali. Tohle byly očividně základní informace.

„Atle Molnes a premiér byli vzájemně velice provázáni, nejen proto, že byli blízcí přátelé, nýbrž i proto, že absolvovali podobnou politickou dráhu. Studovali spolu, společně stoupali ve straně, prosadili modernizaci mládežnické organizace strany, a dokonce spolu bydleli, když byli oba v mládí zvoleni do parlamentu. Ve chvíli, kdy se oba stali ve straně rovnocennými korunními princí, stáhl se Molnes dobrovolně o krok zpátky a premiéra plně podpořil. Díky tomu nedošlo ve straně k trýznivému osobnostnímu souboji. Právě z těchto důvodů je premiér Molnesovi samozřejmě za mnohé vděčný.“

Askildsen si olízl rty a vyhlédl z okna.

„Abych tak řekl, Molnes neabsolvoval kurz základní diplomatické přípravy ministerstva zahraničí a sotva by se dostal do Bangkoku, pokud by premiér nezatáhl za správné nitky. Možná to zní jako přátelská výpomoc, ale je to forma akceptované protekce, která byla